

FELNŐTT TANULÓK HETE

Az egy életen át tartó tanulás eszméje 1999-ig nyúlik vissza, amikor is az UNESCO általános konferenciáján határozott arról, hogy a Felnőtt Tanulók Nemzetközi Hetének megrendezésével szélesebb körben irányítja a figyelmet a felnőttkori tanulás fontosságára, az új kezdeményezések bemutatására, a tapasztalatok továbbadására, és legfőképpen a tanulók hangjának hallatására, példájuk felmutatására.

A 2012-es év az aktív idősödés és a nemzedékek közötti szolidaritás európai éve. A kezdeményezés arra hívja fel a figyelmet, hogy Európában minden eddigénél hosszabb ideig élnek az emberek, és idősebb éveiket is egészségesebben töltik, mint korábban. Rámutat emellett arra is, hogy mindez lehetőségeket tartogat a számunkra.

Az aktív időskor lehetőséget ad a mostani és a jövőbeni idősebb em-

bereknek arra, hogy állásban maradjanak, és tudásukat gyarapítsák, továbbadják, továbbra is tevékeny szerepet tölthessenek be a társadalomban, minél egészségesebb és boldogabb, teljesebb életet élhessenek.

A Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus „A jó pap is holtig tanul” című pályázatával szólította meg az 50+ korosztályhoz tartozókat, azzal a

szándékkal, hogy életük sorsfordító döntésébe avassanak be bennünket, és lehetőséget adjanak arra, hogy mások számára is példát mutattva a nyilvánosság elé tárhassuk döntésük hátterét, életük tanulás általi változását, a nehézségek leküzdését, és a nem könnyű évek olyan eredményeit és hozadékát, amely igazolja korosztályuk távlatos gondolkozását, az életkorral kapcsolatos bevett sémák elvetését.

Örömmel olvastuk a pályázók sorait, amelyben jelezték, örülnek a figyelemnek, a tanulóktól várt véleményeknek, javaslatoknak. Idézve az egyik dolgozatról: „Ezt a pályázatot nekem írták ki.” (Kántor Péter)

Az már csak a sors, a véletlen rendezése, hogy az ünnepélyes pályázati eredményhirdetésen – egymás pályázatáról mit sem tudva – találkozott a tanár és tanítványa.

A *Büszke vagyok a nagyszüleimre!* és a *Büszke vagyok az unokámra!* című kisfilmes pályázatok a nemzedékek közötti kapcsolat bemutatására ösztönöztek, azzal a szándékkal, hogy tudatosuljon és erősödjön a fiatalokban, hogy a nagyszülők nem csupán segítségre, támogatásra, gondozásra szoruló idős emberek, hanem olyan tudás és emberi értékek birtokosai, amelyek nélkülözhetetlenek, pél-

A kiemelt pályázatok olvashatók és a kisfilmek megtekinthetők:
www.erikanet.hu,
www.mmikl.hu

daértékűek. És persze éppen ilyen fontos, hogy a nagyszülők se csak az otthon semmit sem segítő, vagy a tanulásért nem lelkesedő, esetleg csak a szórakozást kereső fiatalok látsák unokájukban, hanem azt az ifjú embert is, aki segíthet nekik megérteni a felgyorsult világot, felvenni annak ritmusát, megtanulni, használni legkorszerűbb eszközeit. Ez a tanulási folyamat egy életen át tart és jellemzője a szerepcsere, hiszen életünk egyik felében átveszünk ismereteket, a másik felében átadunk tapasztalatokat, tudást. Nem jár bizonyítvánnyal, de az értéke minden diplomáénál nagyobb.

Filmre fogalmazott szeretet, tisztelet, megindító őszinteség jellemezte a beküldött alkotásokat. A filmkészítés – a fortélyok megtanulása mellett – megerősíti a figyelmet, és ez által elmélyíti a családon belüli kapcsolatokat. A filmekből mindenki számára átélhető a nagy-

szülők törődötten is sugárzó életereje, derűje, a kéz a kézben képek kölcsönös erőt adó bizalma.

Reméljük, hogy az írássok és kisfilmek mások számára is vonzó példát mutatnak, alkotóik követőkre találnak a tanulás útjának megválasztásában, amihez minden bizonynyal és nem utolsó sorban az tarto-

zik, hogy az eredmények igazolni fogják helyes döntésüket.

A pályázat lebonyolításában és támogatásában együttműködő partnereink voltak a Magyar Pedagógiai Társaság, a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat, a Mindennapi Pszichológia folyóirat és az Állat- és Növénykert.

Az alábbiakban Fábiánné dr. Szenczi Ibolya – Csongrád – számunkra különösen fontos pályázata olvasható. Életében a tanulás olyan természetes cselekvés, mint az élet fenntartásához szükséges evés, ivás, lélegzés. Egy ember, aki úgy látja meg a mindig újabb tanulni valót, hogy a vágyat érezni erről szóló soraiban, és a sokadiknál épp úgy, mint a középiskola utáni felsőbb iskolába kerülésnél. Elvárásai vannak magától, és ragaszkodik a minőségi megoldásokhoz. Közben sorai azt példázzák, döntéshelyzetei abból is adódtak, hogy iskolájának újabb tudás megszerzésére volt lehetősége. Döntései tehát, amelyekkel újabb és újabb tanulásra vállalkozott, a tágabb közössége (civil szervezet, iskolája) érdekében is történtek. És tanult, szívesen, magától értetődően, örömmel. És amióta felnőtt tanulókat tanít, tanulói felhasználják minden tapasztalatát, s példáját láthatják maguk előtt.

FÁBIÁNNÉ DR. SZENCZI IBOLYA

„A JÓ PAP IS HOLTIG TANUL”

„A jó pap is holtig tanul. Sohasem mondhatjuk, hogy már nincs szükségünk több tanulásra, mindig tanulhatunk valami újat.” – írja O. Nagy Gábor a Magyar szólások és közmondások című örökérvényű könyvében. Ez a mondás kísérté végig az életem: hatodik egyetemi diplomám 51 évesen, a hetediket 61 évesen szereztem, több mint 20 szakértői képesítéssel rendelkezem. A felnőttoktatásban tanítok, tanítványaimnak ezt a szemléletet adom át.

Középiskola után magyar-történelem szakos középiskolai tanár szerettem volna lenni, de olyan kevés hallgatót vettek fel e szakpárosításra, hogy a biztosabb felvétel reményében a magyar-orosz szak mellett döntöttem. Tudtam, hogy szüleim – nem értelmiségiek lévén – a továbbtanulási lehetőséget megadják, de ha nem vesznek fel az egyetemre, számukra nem jelent tragédiát: többet nem próbálkozhatok, munkába kell állnom. Ezért a még biztosabb felvétel érdekében tanárképző főiskola magyar-orosz szakára jelentkeztem. Életem első felvételi vizsgáját igazi sikerként éltem meg: mindkét felvételi tárgyból „magasan a lécc fellett teljesítettem”, s vizsgáztatóim feleleteim után értésemre adták, hogy várnak a főiskolára.

Kisiskolás koromtól kezdve szerettem tanulni, mindig hajtott a megismerésvágy, örömet jelentett számomra a tanulás. Ugyanilyen lelkesedéssel mentem első munkahelyemre, egy általános iskolába. Már nyáron bejártam az iskolába, megismerkedtem a szemléltető eszközökkel, s látva a hiányosságokat, magam készítettem a tanulást segítő kellékeket szeptemberre. Augusztus utolsó napjaiban azonban meglepetés ért. Felkeresett a kisváros oktatási osztályvezetője, s közölte velem, hogy városérdekből a gimnázium kollégiumába helyeznek, ahonnan három nevelő is hiányzik, ott van rám szükség, az általános iskola tud engem nélkülözni, megbeszélte az igazgatóval. S természetesen, mivel főiskolai végzettségem van, a lehető legrövidebb időn belül egyetemi diplomát kell szereznem.

Nagyon szerettem volna tanítani, négy évig arra készültem, nem kollégiumi nevelőnek, az egyetemi diploma megszerzésének szükségessége azonban nem kötelességet, hanem tanulási lehetőséget jelentett számomra. A magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanári diplomát a lehető leghamarabb megszerztem, ahogy ez munkavállalási szerződésben sze-